

Nr 446.

Av herr **Ståhl m. fl.**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 126, med förslag till förordning om ändring i förordningen den 30 maj 1941 (nr 350) angående skogsvårdsstyrelser, m. m.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 126 om ändring i förordningen den 30 maj 1941 angående skogsvårdsstyrelser äro flera av de framförda förslagen till sin syftning ägnade att väcka tillfredsställelse. Detta gäller i främsta rummet strävandet att intensifiera skogsbruket i de delar av landet, där sådana åtgärder äro av behovet påkallade. Mera tveksam måste man ställa sig mot sådana ändringsyrkanden som avse att flytta bestämmanderätten från de lokala skogsvårdsstyrelserna till den centrala instans som skogsstyrelsen utgör och som självfallet icke är i stånd att med tillnärmelsevis samma grad av säkerhet och lokalkännedom bedöma läget i olika landsändar som de lokala skogsvårdsstyrelserna. Ur den synpunkten har man anledning ställa sig avvaktande gentemot förslaget om av skogsstyrelsen uppgjorda normalprogram för de olika skogsvårdsstyrelsernas verksamhet, framför allt i de fall, då dessa skulle medföra en avgjord försämring och inskränkning av skogsvårdsstyrelsernas hittillsvarande verksamhet. Tveksam ställer man sig även mot det föreslagna nya avgiftssystemet, som under ogynnsamma avverkningsår komme att medföra en kännbar belastning för skogsägarna.

En välvillig omprövning av den framlagda propositionen ger sålunda vid handen, att man endast efter tvekan kan godtaga flera av de föreslagna organisationsändringarna. På två punkter är det likväl omöjligt att acceptera departementschefens förslag. Den ena gäller den mindre betydelsefulla frågan om länsskogvaktarnas tjänstetitel; den andra rör en i skogsvårdsstyrelsernas verksamhet så djupt ingripande faktor som fördelningen av skogsvårdsavgifterna.

Länsskogvaktartiteln är så gammal och i allmänna medvetandet inarbetad, att någon tvekan icke numera kan sägas råda om vare sig dessa befattningshavares ställning eller arbetsuppgifter. Dessa befattningshavare ha, ej minst under de senaste för såväl skogsägare som skogstjänstemän påfrestande krisåren, för både sig personligen och sin titel inarbetad en så betydande fond av good-will, att det vore oriktigt och olämpligt att genom en ändrad titel spoliera denna. Befattningshavarna själva ha visserligen tidigare påyrkat en sådan förändring, men denna önskan torde numera ej

vara så stark som tidigare, snarast inte alls vara förefintlig. Speciellt för den stora allmänhet, som önskar tillgodogöra sig länsskogs-vaktarnas tjänster, skulle en ny tjänstebenämning verka förvirrande och främmande. Länsskogs-vaktare måste sålunda ur alla synpunkter anses vara en bättre titel än den i propositionen föreslagna titeln distriktsskogs-mästare.

Den andra, här ovan redan antydd frågan om fördelningen av skogs-vårdsavgifterna är av djupt ingripande art. Genom att skogsvårdsstyrelserna hittills kunnat disponera 90 % av från det egna området inflytande medel har deras verksamhet i flera län kunnat utbyggas till en omfattning och intensitet, som knappast kan överskattas. Skogsvårdsstyrelsen i Värmland exempelvis har tack vare denna medelsfördelning jämte ett försiktigt handhavande av dessa medel blivit i stånd att ej blott fondera ett betydande kapital, utan även att under upp till tre dagar låta sina tjänstemän bistå förnämligast mindre skogsägare med sakkunnigt biträde för skogs-förbättringsarbeten av olika art, särskilt utstämpling för tilltänt avverkning. Dessa tjänster skulle enligt Kungl. Maj:ts nu föreliggande förslag helt bortfalla, och en stor andel i de från Värmland inbetalade avgifterna skulle i stället befaras bli använda för skogsförbättringsföretag i andra län. Detta skulle framstå som så mycket mer orimligt som stora företag återstå att utföra för skogsägarna även i de relativt lyckligt lottade skogslän, om vilka här är fråga, nyodlingar, utdikningar m. m. Under sådana förhållanden måste det för skogsägare i dessa län framstå som hindersamt i deras för hela folkhushållet värdefulla strävan att alltjämt förkovra och förbättra sitt skogsbestånd, därest propositionens förslag bleve upphöjt till lag, att blott en mindre del av skogsvårdsavgifterna än f. n. finge disponeras av skogsvårdsstyrelserna för det egna områdets bästa. I sin mån skulle en sådan medelsfördelning avtrubba intresset för att förbättra det egna skogsbeståndet, ja, indirekt rent av underblåsa intresset för lägre taxeringsvärden på skogen, eftersom därmed avgälderna till skogsvården i landet i övrigt skulle minskas. Detta kan omöjligen vara en lämplig väg i strävandet att stimulera skogsskötseln i landet.

Möjligen invändes att skogsägarna måste bringa detta offer för att höja hela vårt lands skogsbestånd. Enighet torde råda därom, att detta är en ytterst angelägen uppgift, alltmer insedd nu, då skogens värde blivit på ett nytt sätt uppenbart för hela vårt folk och då det dessutom klarlagts att skogstillgången och skogsproduktionen på många håll i landet är allvarligt hotad. Denna uppbyggande uppgift är så stor och ett så eminent nationalintresse att den ej kan sägas vara endast en skogsägarnas angelägenhet. Tvärtom är detta en uppgift för hela vårt folk, ehuru närmast ankommande på de skogsägare som i tidens längd skulle erhålla ekonomisk fördel av dylika omfattande förbättringsåtgärder, allt enligt den ordning som hittills varit rådande. I enlighet med denna tankegång böra skogsvårdsav-

gifterna fördelas såsom hittills med 90 % till det egna området verksamhet och 10 % till för hela landet gemensamma angelägenheter. I den mån ytterligare anslag för olika landsdelar finnas erforderliga, böra sådana utgå ej av skogsvårdsavgifter utan av budgetmedel.

Slutligen bör understrykas det ej blott lämpliga utan även principiellt berättigade i att skogsvårdsstyrelserna få behålla avkastningen av de fonderade tillgångar, som under årens lopp kunnat avsättas. De böra självfallet också ha rätt att fritt disponera dessa medel. Att fråntaga skogsvårdsstyrelserna denna rätt måste sägas stå i strid mot en i vida kretsar förefintlig rättskänsla.

Med stöd av det sålunda anförda få vi hemställa,

att riksdagen vid behandlingen av förevarande proposition nr 126 måtte besluta,

att länsskogvaktarnas tjänstetitel även hädanefter må förbli länsskogvaktare;

att fördelningen av inflytande skogsvårdsavgifter må förbli oförändrad med 90 % till det egna området verksamhet och 10 % till skogsstyrelsens disposition samt

att av utav skogsvårdsstyrelser fonderade medel avkastningen fritt må disponeras av vederbörande skogsvårdsstyrelse.

Stockholm den 27 mars 1946.

Manne Ståhl.

Gustaf Andersson
i Falun.

Gottfr. Fröderberg.

Carl Björling.